

var et medlem tilsagt til 5 udvalgmøder, hvoraf de 3 begyndte kl. 15. Dagen efter skulle et andet medlem møde i 7 udvalg til følgende tidspunkter: kl. 8 $\frac{1}{2}$, kl. 13 $\frac{1}{4}$, kl. 13 $\frac{1}{2}$, kl. 13 $\frac{1}{2}$, kl. 15, kl. 15 $\frac{1}{2}$ og kl. 16, mens mødetiderne for et tredje medlem samme dag lå således: kl. 8 $\frac{1}{2}$, kl. 10 $\frac{1}{2}$, kl. 13 $\frac{1}{4}$, kl. 13 $\frac{1}{2}$, kl. 13 $\frac{1}{2}$, kl. 14, kl. 15 og kl. 16. Lægges hertil, at det er nødvendigt for medlemmerne at deltage i *partimøderne*, og at de også i en vis udstrækning må være til stede i folketingssalen, er det let at se, hvor umulig en opgave særlig de mest virksomme blandt folketingsmedlemmerne i travle perioder kan blive stillet over for. I betragtning må det også tages, at udvalgsarbejde, der foregår i tingets mødetid, undertiden må afbrydes, fordi medlemmerne kaldes til afstemning.

Disse ulemper vil i væsentlig grad kunne afhjælpes, hvis man går over til at arbejde med stående udvalg, der har *faste mødetider*, og som kun undtagelsesvis — helt kan det vel ikke undgås — arbejder, mens der foregår noget i folketingssalen. Dette forudsætter ganske vist, som forholdene hidtil har været tilrettelagt, at udvalgmøderne hovedsagelig henlægges til formiddagstimerne, hvad mange vil have vanskeligt ved at forlige med deres øvrige arbejde. Men måske var det en udvej, at en af ugens midterste dage hovedsagelig blev forbeholdt udvalgsarbejde. Man kunne f. eks. tænke sig, at tingets onsdagsmøde begrænsedes til 1 eller højst 2 timer, hvad der ville give plads for spørgetiden i forbindelse med måske et par mindre sager.

Det har været indvendt mod den foreslåede ordning, at navnlig de mindre partier vil være vanskeligt stillet, hvis hvert af de stående udvalg skal beskæftige sig med et stort antal sager, der nok har en vis sammenhæng, men som berører så forskellige interesseområder, at partierne foretrækker at fordele dem på flere ordførere. Denne indvending taber dog sin vægt, når man indfører en tilpas smidig *stedfortræderordning*, jfr. herom ændringsforslag nr. 5 til § 7. Sker dette, synes det også forsvarligt at gå til en begrænsning af det antal udvalg, som et enkelt folketingsmedlem må sidde i (som medlem, ikke som stedfortræder), en ændring, der tager sigte på at inddrage de flest mulige i udvalgsarbejdet.

Af stor betydning vil det tillige være, at der sikres udvalgene den fornødne *sekretærhjælp* til forberedelse af møderne, fremskaffelse af oplysninger og udarbejdelse af udkast til betænkninger m. v. Antagelig kan flere udvalg med forskellig mødetid have fælles sekretærer, men en forøgelse af folketingssekretariatets personale kommer man næppe udenom, navnlig ikke hvis der skal gøres alvor af planerne om at yde partierne større bistand ved fremskaffelse af oplysninger, udarbejdelse af lovforslag og ændringsforslag m. v. Nu er der den vanskelighed, at folketingsarbejdet er stærkt sæsonpræget. I en stor del af året vil der være for lidt arbejde til normal beskæftigelse af det personale, som perioder med topbelastning kræver. Den heldigste løsning vil derfor måske — om den da viser sig gennemførlig i praksis — være, at man til folketingssekretariatet knytter nogle velkvalificerede honorarlønnede medarbejdere, der kan tilkaldes, når det findes påkrævet, for at bistå sekretariatet i dets arbejde, bl. a. ved at overtage specielle opgaver på områder, hvor de pågældende er i besiddelse af en sagkundskab, som kan være til nytte ved opgavernes løsning. Det bemærkes, at sådanne medarbejdere formentlig ikke bør søges i centraladministrationen, men snarere i retterne og andre offentlige institutioner, der ikke har med ministeriernes lovforberedelse at gøre.

Med hensyn til bistandsydelsen til partierne har den løsning også været på tale, at der bevilgedes hvert af de i folketinget repræsenterede partier et beløb til kontorhold og anden assistance i lighed med, hvad der kendes i flere andre lande. Man kunne tænke sig tilskuddet sat i forhold til mandat-tallet, dog med en nedsættelse for det eller de partier, hvoraf regeringen er udgået, idet et regeringsparti har centraladministrationen at støtte sig til og derfor ikke behøver at søge anden sagkyndig bistand.

En sådan tilskudsordning ville være let at administrere og økonomisk overkommelig, men den kunne måske rumme en fare for, at man i lidt for stort omfang kom ind på at lade partisekretariatene udarbejde velformede ordførertaler, som derefter — med større eller mindre ændringer — blev oplæst i tinget af det pågældende medlem.

Dette er imidlertid spørgsmål, som det næppe vil være hensigtsmæssigt at optage